

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 11. V Ljubljani, dne 1. novembra 1916. XXIV. teč.

Cvetja ni in ptičic ni.

O vejah zelenečih
ptički so zapeli,
v travniku pa cveti
mladi so zacveli.

Pa so prišli kosci,
travco pokosili,
s travco vred pa cveti
so se posušili.

S severa pa jeli
so vetrovi briti,
pa so z vejic ptičke
morale oditi.

Cvet se je posušil,
ptičke so zletele,
pust sedaj je travnik
veje tožne, vele.

Mara P.

Posavske povesti.

XI. Mati so se poslavljali.

Stransko vas se je napotila smrt.

Na hribu nad vasjo je postala. Kam bi šla to pot? V katero hišo?

K Lomniku?

Ne! Naj mož prej dogradi novo hišo, da bodo imeli njegovi otroci lastno streho.

H Kromarjevi Meti?

Ne! Sicer je že naveličana življenja, zlasti odkar je ohromela, a naj še počaka.

K Mostarjevim?

Tudi ne! Res je njih najljubši sin Jernej prišel bolan in dvakrat ranjen od vojakov. Pokašljeuje in hira. Ljudje pravijo: »Ne bo dolgo.« No, to se bodo zmotili.

Smrt pojde to pot k Dovljanki.

K Dovljanki?!

Ali ne vé, da imajo Dovljanova mati troje nedoraslih otrok in sicer nikogar, ki bi potem skrbel za sirote?

Vé.

Če ve, pa zakaj gre k Dovljanki?

Mora.

Kdo jo sili? Kdo ji je ukazal?

Gospod življenja in smrti.

Dovljanova mati so spoznali, da bodo morali umreti.

Tomaž, Lenčica in Tončka so žalostno sloneli ob materini smrtni postelji.

Materi so se mrtvaško zasvetile oči, ko so pogledali po svojih otrocih.

»Otročički, jaz pojdem za atom!«

»Za atom? V nebesa?«

»In mi bomo ostali sami?«

»Kdo nam bo poslej mati?«

Prvo vprašanje je zdihnil Tomaž, drugo je stavila Lenčica in tretje je vprašala Tončka, ki je bila največja med otroci.

Mati so po vrsti odgovarjali vsem trem.

Odgovarjali so s težkim srcem, v dolgih presledkih.

»Tudi vi vsi pridete za mano. —

V nebesih bo tako lepo. Še lepše kakor v cerkvi pri božičnih jasticah. Tam nikoli luči ne ugasnejo. —

Le dobri bodite! —

Tomažko moj, le rad hodi v šolo. In gospoda župnika in učitelja ubogaj. —

Lenica! Ti pa pojdi k Rupnikovi teti služiti. Pomagaj jim, kjer bo treba. —

K Cenetovim pa nikar ne hodi! Lenica, nikoli ne! Cenetovi niso zate! Teta ti bodo že povedali, zakaj da niso ... —

Ti pa, Tončka! — — — Oh, ne jokaj! Bog vam bo oče in mati. —

Ali ne veste, kolikrat sem pravila: Bog je vseveden. Vé za vas. —

Vé za vse vaše želje. Vé za vse vaše potrebe.

O Tončka! — Saj Bog vé, da grem od vas. —

Vé, da poslej nimate matere na zemlji. —

Vé, da boš morala ti sama kuhati, prati, šivati, vse, vse, kar si mene videla delati. Saj znaš. Kolikrat si mi pomagala pri delu. —

Pa Tomažka zjutraj pravočasno pokliči iz postelje, da ne bo zamudil kdaj šole. —

Tomažko, ti pa ubogaj Tončko. —

Bog je vseveden. On vé, kaj boste morali prestat, ko mene več ne bo med vami. Pa nič se ne bojte! —

Bog vé za vas. — In če vas bo kdo zaničeval in preziral, ne bo dobro temu človeku, zakaj Bog bo gledal za vami. —

Če boste lačni. Pa se spomnite, da Bog vé za vas. Pojdite k ljudem prosit kruha, in kateri so božji, ga vam bodo radi dali. —

Kadar boste žalostni mislili name, kadar vam bo solza zalila oči; pa ne pozabite: Bog je vseveden. Obrisal bo solzo z vaših oči. —

Vedno sem bila pri vas, pa vendar nisem mogla vedeti in vam dati vsega, kar bi želelo vaše srce. —

Bog pa vse vé in vam vidi v srce in, kar bo prav, vse vam bo izpolnil. —

In na očetov in na moj grob nikar ne pozabite. —

Bog že vé, kje boste natrgali pisanih rož, da jih prinesete na najin grob. —

Na grob mi postavite majhen križ. Ne bo predrag. Kružnik ga naredi iz orehovega lesa.

Bog bo že dobil osebo, ki vam plača naročeni spomenik. —

V cerkev radi hodite. Klopi ne boste v cerkvi imeli več. Sedež bodo prodali, ko jaz umrem. Pa Bog vas bo še rajše videl, ko boste spredaj klečali pred oltarjem. —

Takrat se še posebno spomnite name. —

Tudi jaz bom vedno mislila na vas in molila za vas. Bog vé, da ne grem daleč od vas, da ne bom daleč od vas. —

Tam pri obhajilni mizi, tam pri tabernakeljnu se bo nevidno moja duša srečala z vami.« —

Tomaž je poslušal. V očeh mu je zastala solza.

Ni mogel več jokati, čeprav ni jasno razumel vseh materinih besed.

Lenica pa jih je umela. Marsikatera izmed materinih besed jo je ganila v dno srca.

Najbolj pa je mater umela Tončka. Zapomnila si je materino naročilo, kakor da si ga je sproti z neizbrisnimi črkami zapisavala v spominsko knjigo.

Dovljanova mati so bili vsak dan bliže večnosti. Smrt se ni več mudila dolgo.

Stvarnik življenja in smrti jim je velel: »Čas je!« In smrt je šla k Dovljanki in spet odšla.

Dovljanova mati so se ločili od svoje dece.

Otroci so plakali. A vsevedni Bog jih je slišal in je obrisal solze z njih oči.

Pri Dovljanovih so se polagoma utolažili.

Na materin grob pa so postavili lep križ, ne lesen, marveč kamenit.

Kdo je oskrbel spomenik?

Gospod župnik iz Stranske vasi. Rekli so: »Bila je najvernejša žena pod našim zvonom.«

Ko je Tončka gospodu župniku pripovedovala materino slovo, so se gospod okrenili proč. Ganiło jih je to verno slovo verne matere.

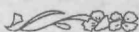
Oskrbeli so na grobni križ tudi lep in pomenljiv napis v zlatih črkah:

»Niste daleč! — Vsak dan se z Vami srečamo v molitvi.

Utolaženi otroci.«

Vrh napisa se je žarelo božje oko. Urezano je bilo v kamen tako jasno in tako globoko, da ga niti čas ni mogel zbrisati s spomenika.

Kancijan.

Naše igre.

10. Umetniki.

Kaj si bo še vse izmislil! Otrok pa — umetnik! Kje pa imaš kaj pokazati?

Prav nič vam ne morem pokazati. Vsa moja umetnost je bila uničena, pobita, razdrta tako, da je še praška ni več najti. Pozabljen, ponesrečen umetnik...

Moje prve umetnine, prvi kip, so seveda iz ilovice. Ne veste, kako se da ta reč lepo obdelati. Malo povaljaš med rokami, pa imaš narejen život, in celo v suknji. Nato pa vzameš nekoliko manj ilovice, pa narediš kroglico, pa je narejena glava. Ob vsaki strani pritisneš po eno roko, na glavo narediš nekaj klobuku podobnega, za klobuk pa kakšno kurje ali tičje pero, pa imaš takega možička, da ga je veselje pogledati. Pa zopet drugega in zopet drugega; cela vrsta samih možičkov.

Pa veste, kdo je uničil moje prvo delo? Naš petelin in pa njegove kure.

»Kokokoko!« se je zadrł petelin, ko je zagledal pred seboj moje možičke. »Kokoko!« se je zadrł še enkrat, češ, kdo ste pa vi, ki nosite naše perje?

Pa je kavsnil prvega in drugega, tretjega je pa brcnil z ного naprej, četrtega pa nazaj, vse kar po vrsti...

»Kar-kar-kar!« so se oglasile njegove kure, češ, le daj jih, te pritlikavce, ki se postavljajo z našim blagom.

Ko sem prišel zraven, je bilo že vse uničeno. S solznimi očmi sem gledal na svojo uničeno umetnost.

Drugič sem šel pa na delo s par tovariši pomočniki. Lotili smo se opravka. Napravili smo oltar. Ob steni, bolj na senčni strani, smo ga naredili, da se je bolj počasi posušil in utrdil. Čez tri dni je bil že toliko suh, da smo ga lahko prenesli. Previdno smo ga vzeli od stene proč in ga nesli z veseljem v hišo. To se bom postavil pred domačimi! Hitim, tečem, — ojoj — pa padem, in moja umetnost je bila uničena...

Zopet jok, zopet solze! Pa vse zastonj. Umetnina končana, in zopet bo treba začeti od kraja...

Največ umetnin smo pa naredili iz kruhovega testa tako-le o Božiču.

Koklja s piščeti v gnezdu! Kako lepo! Koklja sedi na gnezdu, piščeta okrog nje, eno pa sedi na njej. Greben ima koklja lepo nazobčan, tudi perje v repu se ji prav dobro pozna, ker smo ga narezali z nožem. Potem muco, ki čaka na miško, narediš prav lahko. Glavo nekoliko stlačiš, zadnji del života nekoliko privzdigneš, ušesa pokoncu, rep lepo naravnano, pa je muca narejena.

Prav lepo lahko izdeláš ležečega prašiča. Pazi, da bo glava lepo podolgasta, na koncu jo malo odreži, naredi vanjo dve luknjici za nos, ušesa napravi precej dolga, podolgasto truplo naj bo pa po vrhu malo narezano, in pujsek bo gotov.

Sod narediti ni prav nič težkega, samo da si ga enkrat videl, kakšen je. Pozabiti ne smeš, da je sod na vrhu zamašen. Narediti ga moraš kar iz celega testa; če hočeš votlega, se ti bo ponesrečil, pa bo ves trud zastonj.

Izmed rastlin smo najraje delali nageljne. Testo moraš precej razvleči in narediti bolj podolgasto in

tenko, tako da postane iz njega precej dolga štiroglata plošča. Nato vzameš v roke oster nož, pa ploščo od ene strani narežeš — pazi, da boš to storil na podolgasti strani — potem zviješ skupaj in pred tabo je prav lep nagelj v cvetični posodi.

Ko so mati vsajali kruh v peč, smo pa mi položili svojo robo vsak na svoj hlebček.

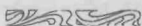
V dobri oskrbi.

Kakšno je bilo naše veselje, ko smo dobili vsak svojo umetnino lepo pečeno! Sedaj pa tudi teh reči ni več. Niso je razkavsale kure, ni padla po tleh in se razbila, ne, umetniki sami smo jo pojedli. Jokali pa nismo nič...

No, vam bo pa tudi težko, da bi zdaj delali nageljne ali muce ali koklje iz testa, ko je še za najpotebnejši kruhek tako drago.

Bili so pa tedaj lepši časi. Bog nam jih vrni!

J. E. Bogomil.

Starčkova jesenska slutnja.

Umrli je že sred pólja cvet,
z drevesa pal je list,
v potoček pal je čist
in splaval daleč v nedogled . . .

Umrli je že sred pólja cvet —
umrl bom tudi jaz,
saj starček srebrolas
že sedemdeset štejem let.

Z drevesa pal je list rumen —
ah, k letu osorej
pa pade listje vej
mordá na grob moj zapuščen.

Bogumil Gorenjko.

V mrzli jeseni.

Mrzlo jutro
gleda v svet,
veter ziblje
pozni cvet.

Sneg pobeli
kmalu plan,
cvet umira
sred poljan.

Pride zima,
trpki mraz,
beli snežec,
dolgi čas.

Starost pride
čez poljë,
sneg pobeli
nam lasé.

Zvonimir.

Moje želje.

O, da imel peroti bi zlate,
da bi poletel k tebi v nebó!
O, da oči bi solnce mi dalo,
da bi te videl, Mater ljubó!

O, da bi segel glas moj do tebe,
tja čez oblake, prav do nebá,
da bi zaklical tebi, Marija:
»Duša, glej, moja — tvoja je vsa!«

Ker pa ne morem k tebi, o Mati,
ti se iz neba name ozrí
in blagoslovi srcece mlado,
ki hrepeneče k tebi kipí...

J. S - lič

Čujte glas Marijinega zvončka!

11. Pripomočki k vztrajnosti.

Zadnjič ste čuli, dragi otroci, marsikaj lepega o vztrajnosti. Mislim, da ste vse natanko prečitali od konca do kraja in se prepričali, kako lepa in neizogibno potrebna čednost je vztrajnost. Upam, da je vsak izmed vas sklenil, da si na vsak način pridobi to čednost, ker je od nje odvisna največja blaženost, večna sreča. Toda, kako priti do te čednosti, kako si ohraniti vztrajnost do konca? — No, miloglasni Marijin zvonček vam bo odgovoril tudi na to vprašanje.

Za vsako imenitno delo, da bo dobro uspevalo, je treba treh reči, namreč: *h o t e t i*, *z n a t i* in *m o č i*. Za vztrajnost je pa še posebno treba teh treh reči.

1. Ko je sestra slavnega cerkvenega učenika, svetega Tomaža Akvinskega, vprašala, kaj mora storiti, da bo zveličana, ji je odgovoril sveti brat: »V nebesa prideš, če hočeš priti.« Trdna in odločna volja je tudi najprej potrebna vsakemu, ki si hoče pridobiti vztrajnost v dobrem in po njej časno in večno srečo. Le tako, ako resno hočeš,

Na pokopališču.

boš tukaj na zemlji izvrsten človek, po smrti pa svetnik v nebesih. Ta vzvišeni cilj ti bodi vedno pred očmi. Saj je že neki poganski modrijan opominjal: »Karkoli delaš, delaj modro in imej konec pred očmi.« Kako more šele krepiti krščansko voljo ta misel, ko gre za tako velike reči — za večno blaženstvo!

Le ozrite se na svojega mladinskega zavetnika, sv. Alojzija, kako krepko in nepremagljivo voljo je imel pač ta sveti mladenič! Pa kaj je zlasti vplivalo na njegovo junaško voljo, da se je ves čas izogibal greha in s čednostmi lepšal svoje angelsko čisto srce? Svoj vzvišeni cilj je imel vedno pred očmi; vodilo in pravilo življenja so mu bile besede, ki jih je ponavljal pri raznih opravilih: »Quid hoc ad aeternitatem — Kaj bo to zaleglo za večnost?«

2. Drugo, kar je neizogibno potrebno za vztrajnost, je pravo spoznanje. Pravo spoznanje si bo pridobil pa le oni, ki rad in s pridom posluša besedo božjo. Ta nas namreč uči, spoznavati Boga in božje reči, svete resnice. Da moramo nadvse čislati in ljubiti besedo božjo, nam vелеva katekizem, ki na vprašanje, čemu je Bog ustvaril človeka, na prvem mestu odgovarja: »Bog je ustvaril človeka zato, da ga spoznava.« Da, spoznavati Boga in božje reči, to je preimenitna naloga vsega našega življenja: to uči pobožna mati že svoje malo dete, ko ga pestuje in mu pripoveduje o Bogu, o Mariji, o angelih in drugih svetih rečeh; to uči otroke dobra šola, zlasti pri verouku; ta verski nauk izpopolnjuje sv. Cerkev v cerkvenih govorih, v spovednici, ob bolniški postelji, po bratovščinah in društvih itd.

Zlasti pa se versko znanje izpopolnjuje po dobrih knjigah. Tu najdeš obilico lepih nauk in opazuješ krasne zgledе vrlih ljudi, ki so se zvesto ravnali po njih. V knjigi lahko večkrat prečitaš iste nauke, jih natančneje premisliš in bolje zapomniš. Za zdaj ti posebno priporočam »Angelčka«, ki je v svojih 24 tečajih podal mladini že veliko množico lepih in vzpodbudnih nauk, »Zgledе bogoljubnih otrok« in druge knjižice, ki so namenjene nežni mladini. Pozneje pridejo še druge na vrsto, ki jih pišejo in priporočajo blagi mladinoljubi. Le ubogaj moj nasvet in porabi prosti čas z dobrim berilom, in videl boš, da ti bo knjiga najboljši prijatelj in najvarnejši vodnik k vztrajnosti. Kakor je pa dobra knjiga dober prijatelj in zanesljiv učitelj, tako je slaba knjiga najslabši hinavski prijatelj, ki te zapeljuje v greh in nesrečo. Boj se takih knjig in tistih, ki bi ti ponujali takih knjig, ter slušaj Marijin zvonček, ki ti želi najboljše.

Blagor onim, ki z veseljem vzprejemajo besedo božjo, naj se jim podaje v kakršnikoli obliki. To je značilno znamenje, ki loči dobre ljudi od slabih. Saj ravno s tem, da ostanejo vedno vneti za besedo božjo, ostanejo tudi vztrajni v zglednem življenju. To je razsodil naš Zveličar sam, ki je rekel: »Kdor je iz Boga, posluša besedo božjo!«

3. Da bi pa mogli biti kos svoji nalogi, potrebujemo zadostne moči. Človek sam na sebi pa je jako slab. Brez božje pomoči bi nikdar ne mogel vztrajati na pravi poti in še napredovati v dobrem. Zato si moramo zagotoviti nadnaravno pomoč iz nebes. V to svrho treba goreče in zaupno moliti in Boga prositi za milost stanovitnosti. Saj brez molitve se ni mogoče zveličati. Sv. Alfonz Ligvori naravnost pravi: »Vsi zveličani v nebesih so se zveličali po molitvi; vsi pogubljeni so se pogubili, ker niso molili.« Posebno močna je naša molitev pri sv. maši, ker tu molimo z Jezusom združeni.

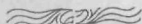
Velik pripomoček k vztrajnosti je detinsko češčenje naše ljube Matere. Kdor se zateče k tako mogočni pa tako dobri in usmiljeni Materi, mora biti uslišan. Saj »še nikoli ni bilo slišati, da bi bil zapuščen, kdor je pribežal pod tvoje varstvo, klical v tvojo pomoč, priporočal se tvoji priprošnji« — kličemo zaupno v Bernardovi molitvi.

Najgotovjša pripomočka k vztrajnosti sta pa studenca božjih milosti: sv. spoved in sv. obhajilo. Dobra spoved ima zelo velik vpliv na življenje, ker se čimdalje bolj očistimo greha, dobivamo potrebna navodila, pa še to posebno pomoč, da moremo v dobrem napredovati. — In sv. obhajilo! Sveto obhajilo pa združi človeka z Jezusom, ki je vir vseh milosti. In komu naj Zveličar podeli največjo milost, milost vztrajnosti, če ne njemu, ki se z njim pogostoma združuje pri sv. obhajilu, da mu je hrana za večno življenje?

Seveda božja pomoč ti bo pa le tedaj pridobila vztrajnost, ako se ti sam trudiš, kolikor moreš, ako zatajuječ in premaguješ samega sebe, pridno vest izprašuješ in obujaš dobre sklepe ter se hrabro vojskuješ po naukih svete vere.

O naj ti ne gre iz spomina ta glas Marijinega zvončka, ki si ga danes poslušal, naj ti sega do srca ne le v nežnih otroških letih, marveč ves čas do konca tvojega življenja, zakaj le tisti, ki vztraja do konca, bo prejel — krono!

J. S—lič.

Naša Minka.

8. V Marijin vrtec.

Poljančeva Rezika, Mahnetova Tončka in Jerica gredo v cerkev. Krogi vratu imajo svetinjske na zelenkastih trakovih. Bistro oko naše Minke jih takoj zapazi.

»Zakaj imajo pa te deklice take svetinjske?«

»To so deklice, ki gredo v Marijin vrtec.«

»Kakšen vrtec pa ima Marija? Kje pa je? Oh, to morajo notri lepe rožice rasti! Mama, jaz grem tudi z njimi!«

Kar udreti hoče Minka za deklicami in usta ji uidejo na jok, ko ji mama povedo, da je še premlada za Marijin vrtec. Joj, kako bi šla rada! Druge deklice bodo videle in trgale v njem zlate rožice, Minka pa ne sme. Ojoj!

Ali kdor čaka, pa dočaka...

»Mama, gospod kaplan so rekli, da nas bodo zapisali v Marijin vrtec,« pripoveduje Minka v eni sapi, ko prihiti nekaj dni po prvem sv. obhajilu iz šole.

»Ali pa veš, kaj je Marijin vrtec? Ali se še spominjaš, kako si hotela iti pred par leti gledat, kakšne rožice ima Marija v svojem vrtcu?«

»O, sedaj pa že vem, kakšen je Marijin vrtec. Saj so nam gospod kaplan vse povedali. Vsi, ki se bodo vpisali, bodo rožice v Marijinem vrtcu.«

Na dan sv. Alojzija je prisijalo solnce v vsem prazničnem žaru. Ta dan leta 1914. je tudi dan, ki ga naša Minka ne bo nikdar pozabila, dan nepopisne radosti in nebeškega veselja za njeno blago srce: sprejeta je bila v Marijin vrtec. Kakšna sreča!

Marijin vrtec, ti sreča naših otrok, ti hrepenenje vseh malih Marijinih prijateljev, ti radost njih srca! O, da bi

naša mladina nikdar ne pozabila tistega opomina: Bodi lepa rožica v vrtcu Marijinem!

Ali človek je slab, omahljiv. Toliko obljubuje, pa tako malo izpolnjuje.

Minka, kaj pa ti? Kaj naj rečem o tebi?

O da, bili so dnevi, ko si tudi ti omahovala. Ali se spominjaš tistega dneva, ko si se razprla s svojimi tovarišicami? Ali še veš, kako je odhajala domov Sokličeva Ivanka žalostna in pobita radi tvoje prevzetnosti, da je jokala Svetlinova Rozika bridke solze radi tebe? In kdo je bil kriv? Minka, ali naj povem!

»Bodi lepa rožica v vrtcu Marijinem! Minka, ti si pa danes grda rožica. Hu, kako grdo gleda! Ti jezica, ti taka!«

»Sokličeva Ivanka pa Svetlinova Rozika —«

»Le tiho, Minka, ti si vsega kriva. To ni lepo. Še danes mora biti konec prepira in sovraštva. Lizika, pokliči obe!«

In poravnal se je prepir in minula je jeza in Minka je bila zopet lepa rožica v Marijinem vrtcu.

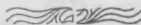
»In zopet nekaj. Minka, ali smem povedati, kdo je bil zaprt, ker ni znal krščanskega nauka in zakaj? Vzrok je bil — lenoba. Minka, ali te ni sram?«

»Mama, nikdar več, nikdar več,« obeta Minka mami. In res: odtakrat ni bila Minka nikdar več zaprta.

Koliko slabosti, koliko napak ima vsak človek! Koliko boja, da pride do zmage! Kakšno pa je veselje, ko pride zмага! Tudi naša Minka se mora bojevati sama s seboj. In vsa čast ji: z božjo in Marijino pomočjo tudi zmaguje.

Bodi lepa rožica v vrtcu Marijinem! Z Marijo v boj zoper svoje napake, z Marijo naprej, do zmage!

J. E. Bogomil.

Prava ljubezen vse premore.

Pater Rijan, afrikanski misijonar, je po opravljenih stanovskih dolžnostih še nekoliko časa molil v cerkvi — kar zasliši stopinje. Misleč, da je kdo, ki bi rad opravil

spoved, se ozre. Pa kaj zagleda? Ljubko dekletce kakih petih let je upiralo vanj svoje črne oči. Ni poznal dekletca, pač pa se mu je dozdevalo, da ga je videl večkrat v cerkvi.

»Kako ti je ime?« popraša mašnik dete z vso prijaznostjo.

»Rožica — pestunja je zaspala, pa sem šla v cerkvico.«

»Pa, ljubo dete, mamica bo skrbela za te, ko te pogreši.«

Solze so napolnile otrokove oči in milo reče: »Mamica mi je umrla.«

Po teh besedah hoče deklica oditi, kar zapazi nekaj, kar jo pridrži.

»Glejte, kaj pa je to?« pokaže živahno s prstičem na lepo izdelan kip Srca Jezusovega.

»To je Jezus,« ji razloži mašnik.

Prvikrat je dete slišalo to ime, pa je neprestano šepetalo: »Jezus, Jezus!«

Da bi bolje videla kip, vzdigne jo pater kvišku. Dolgo in pozorno je gledala deklica na kip, a hipoma šepetne: »Čemu pa izteguje roko, kaj pa hoče od mene?«

»On hoče tvoje srce, Rožica! — On želi, da ga ljubiš, da mu daš to, kar ti je najdražje.«

»Rožice, rožice!« vzklikne dete, »te najbolj ljubim, te prinesem Jezusu. — A kdo ga je tako ranil?« vpraša dekletce, kažoč na ranjeno srce.

»Židovi,« odvrne misijonar.

»Židovi,« ponovi dete počasi. — »Moja pestunja mi je pa rekla, da sem tudi jaz židovka. No, da — ali jaz ga nisem ranila. Ne, tega jaz nisem storila. nisem ne!«

»Prosim, dajte mi, da ga poljubim!« Ginjen dvigne pater deklico do kipa.

Dekle se oklene z obema rokama Jezusa, svoje nedolžne ustnice pritisne na srčno rano in reče: »Jezus, jaz te nisem ranila! Ti veš, da te ljubim!«

Pred cerkvijo se je mašnik poslovil od svoje male znanke. Zvečer pa je prisrčno molil za nežno Rožico.

Prešli so tedni in meseci, a pater ni videl več male deklice. Enkrat pa mu pove nekdo, da je deklica bolna. Prav prvi petek v mesecu se je potem pokazalo, da je zastoj vsako upanje.

»Oče,« mu je pripovedoval vrtnar, »deklica blede, po vsej sili hoče v vašo cerkvico. Služabnica pravi, da vedno kliče: Jezus me zove! To mora biti kaka pomota, saj je deklica židovske obitelji.«

Proti večeru gre pater obiskat malo bolnico, a celo hišo najde v velikem razburjenju. Kratek čas je bila strežnica iz sobe, no, zdaj pa ni male bolnice nikjer. Hitro je zapustila hišo in se odpravila v cerkev. In glejte, ni se motila: Rožica je bila pred kipom. Kot ptičica se je privila pred noge kipu presvetega Srca.

Ljubezen je močna, vse stori. Ljubezen je tudi tej deklici okrepila oslajeno, s smrtjo se boreče telo.

Dekle je ležalo kot angelček božji na oltarjevih stopnicah. Pokliče jo pater po imenu, a začuje le tih šepet: »Jezus kliče Rožico! Jezus vabi Rožico.« Lahen trepet pretrese telo in — Rožica se preseli s tega sveta, da cvete vso večnost pred presvetim Srcem Jezusovim.

M. Marijina...

Rebus.

(Priobčil Internus.)

S $\begin{array}{c} \text{A} \\ \text{LA} \end{array}$ B O G $\begin{array}{c} \text{U} \\ \text{Š} \end{array}$ $\begin{array}{c} \text{A} \\ \text{H} \end{array}$

Šaljivo vprašanje.

Sin mojih staršev je, pa ni moj brat. Kdo je ta človek?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)